

som skulle have mest med Landets Søner at gøre under disses Uddannelse, virkelig kunne være dannede og intelligente Folk, saaledes stiller jeg mig det samme Maal for Officerernes Vedkommende og siger: Ogsaa her maa vi fra vor Side gøre, hvad der kan gøres for, at Hærløvens Bestemmelser ske Fyldest, ved at Numrene ere besatte, og for, at de vedkommende faa en saadan Lønning, at vi beholde de dygtigste. Det er jo dog et Spørgsmaal af ikke ringe Betydning, at man ogsaa paa dette Omraade har dygtige og intelligente Folk, og jeg sætter det Haab til den nuværende Forsvarsminister, at man vil sørge for, at der ved Tilgangen tages Hensyn til Dygtigheden og ikke til, fra hvilken Stand de vedkommende komme. For øvrigt synes jo efter den Statistik, som den meget ærede Minister meddelte, ikke nogen enkelt Stand at være særlig begunstiget med Hensyn til Tilgangen til Officerspladserne.

Men jeg kan ikke nægte, at det, hvorm Striden har staaet under Diskussionen her saavel i Gaar som i Dag, er Princippet: Kan man overhovedet vedtage et saadant Forslag uden at komme i Strid med Forsvarskommissionen, vilde det ikke være rigtigere, at man undlod at vedtage det, indtil Kommissionen havde afgivet sin Betænkning? Jeg indrømmer, at der er noget berettiget i denne Stilling. Hvis det havde været for to Aar siden, man havde fremsat dette Forslag, og man havde hørt de samme Argumenter mod dets Vedtagelse som nu, vilde jeg maaske have kunnet slutte mig dertil, fordi jeg erkender, som mine ærede Meningsfæller have udtalt, at det da havde nogen Betydning, at man ogsaa hørte Forsvarskommissionen. Nu kan jeg paa den anden Side ikke indrømme, at som Ministeren har spurgt Kommissionen, kan enten den ene eller den anden Side tage Kommissionens Udtalelse til Indtægt. Jeg betragter det simpelthen som, at Kommissionen har sagt: Det er overladt til Administrationen, om den vil foretage et saadant Skridt, Kommissionen vil ikke anbefale det, og den har heller ikke gjort det modsatte. Men altsaa, det, hvorm alle Udtalelserne af de foregaaende Talere have drejet sig, er det Princip: Man kan af Hensyn til Forsvarskommissionen ikke gaa til dette Skridt. Som jeg sagde før, vilde jeg finde noget berettiget deri, dersom jeg havde nogen Tro paa denne Kommission. Det har jeg oprindeligt haft, men efter at den nu har siddet i fire

Aar, er jeg nærmest kommen til det Resultat, at jeg betragter den som en permanent Diskussionsklub; der diskuteres, og man hører ikke noget hverken fra den ene eller den anden Side. Jeg vil altsaa, ogsaa som Protest imod, at den bliver ved at fortsætte sine Arbejder, stemme for det foreliggende Forslag, for derved — bortset fra, at jeg finder det betimeligt og rigtigt — at tilkendegive saa stærkt, som jeg kan, mit Ønske om, at Kommissionen dog en Gang maa blive færdig med sit Arbejde, og at man maa faa at se, hvad det er, den har forhandlet om, og hvad det er, den vil. Og jeg bliver noget mere mistrøstig — det er ogsaa en af Grundene —, naar jeg kan læse endogsaa i et norsk Blad, at et af denne Kommissions Medlemmer skal have udtalt paa et Møde, at Forsvarskommissionen kom intet Resultat til, dens Arbejde kom der ikke noget ud af. Hvis det forholder sig saa — jeg antager ikke, det kan være Tilfældet, men der var anført et navngivet Medlem af Kommissionen. . . . (Stemmer: Hvem er det?) Det, jeg har citeret, skal være sagt af det ærede Medlem for Bornholms Amts 2den Valgkreds (Ingvard Jensen). Jeg siger altsaa: Naar Kommissionens Medlemmer udtale sig paa en saadan Maade — hvis det forholder sig rigtigt, hvad jeg for Resten ikke tror, men der vil være Lejlighed for den vedkommende til at rette det — saa har jeg tabt Troen paa, at denne Kommission skulde udrette noget til Held for vort Forsvarsvæsen. Derimod maa jeg sige, at naar den nuværende ærede Forsvarsminister ved sin Tiltrædelse har fundet, at Kravene om en Lønningsforhøjelse paa de Omraader, som hans Forslag omhandler, maatte fyldestgøres, naar han, om man vil, har stillet det som en Betingelse for at overtage denne Plads, at han fik Støtte til at gennemføre dette Forslag, saa kan jeg ikke andet end billige dette. En æret Nabo, jeg i sin Tid havde siddende her ved min Side, afdøde Biskop Monrad, talte jevnlig om „magtesløse Magthavere“. Det har vist sig, at alle de tidligere Ministre, der have været inde paa samme Sag, have maattet lade den falde, ikke fordi de ikke ansaa den for rigtig, men fordi de vare magtesløse Magthavere. Derfor glæder det mig at se, at den nuværende højtærede Forsvarsminister, idet han har fundet det rigtigt, har sagt som saa: Jeg ønsker, at denne Sag gennemføres, det er en Betingelse — og har fundet Tilslutning. Jeg har ikke givet